

slaget min Tilslutning ud fra den Betragtning, at hvis Egaliseringsfonden alene ikke evnede at naa det for Kronen, der skulde naas, var det min Overbevisning, at var man først en Gang begyndt at betræde den Vej, gennem Lovgivningen at forbedre Kronens Stilling, kunde man ikke standse herved, saa maatte der komme flere Forslag frem, og det var min Tro, at saadanne vilde blive nødvendige. Det vil sikkert erindres, at Partiet Venstre den Gang mente, at ved Egaliseringsfonden havde man højst sandsynligt gjort alt, hvad der behøvedes. Det vil ligeledes erindres, at senere Begivenheder bevirkede, at Partiet Venstre gik med til at foreslaa videregaaende Foranstaltninger for at støtte den danske Krone, og at man lige forud for Valget fik et positivt Forslag fra Venstre, gaaende ud paa, at man gennem store Laan, om jeg saa maa sige, til Staten skulde fremtvinge Forbrugets Nedsættelse. Jeg maa sige, at om end Formen for denne Opsparing ikke tiltaler mig, var Princippet i det for saa vidt fuldkommen rigtigt, og det var, hvad jeg ogsaa mener nødvendigt, i Retning af at fremtvinge Opsparing langt videregaaende end det Forslag, som ligger for her. Desværre ser det jo imidlertid ud til, at Venstre efter Valget i Foraaret paa dette Omraade i nogen Grad har forandret Signaler; fra i hvert Fald for største Delen at være positive Venner af, at der blev gjort noget virkeligt for at fremtvinge Opsparing, synes det nu, som om Partiets Standpunkt nærmest er det, at Nationalbanken kan gøre det hele og bør gøre det hele. Ved Egaliseringslovforslagets Behandling udtalte jeg endvidere, at det Lovforslag efter min Mening kunde sammenlignes med en Gasbeholder, som man har ved et almindeligt Gasværk; man kan bygge Beholderen stor, saa kan man i noget længere Tid unklade at have Ovne, der kan yde tilstrækkelig Gas, men laver man for lidt Gas i Forhold til Efterspørgselen, kommer den Dag, da det vil vise sig, at Beholderen ikke er stor nok. Det, der sker nu, er efter min Mening, at man i Stedet for, at man den Gang byggede en Beholder, der rummede ca. 100 Mill. Kr., nu bygger en Beholder, der rummer 250 Mill. Kr., og saa kan man højst sandsynligt ogsaa arbejde i lidt længere Tid, men det er paa den anden Side min Overbevisning, at kommer der ikke mere ud af dette her, og gaar man ikke til at bruge de banktekniske Midler — dertil skal jeg senere vende tilbage —, vil det vise sig, at det bliver ikke andet end en Ballon, en stor Ballon, som til sin Tid højst sandsynligt

vil falde i Bund med et Klask, der vil føles endnu stærkere end det Klask, der følte den Dag, man erfarede, at Egaliseringsfonden var brudt sammen. Jeg opfatter altsaa denne Situation som i Virkeligheden værende Egaliseringsfonden om igen. Jeg ved vel, at man f. Eks. fra Socialdemokratiets Side stærkt understreger alt det, man har opnaaet hos Nationalbanken i Retning af, at den vil give visse Millioner til Hjælp til at holde Kronen oppe, men Spørgsmaalet bliver jo her: Hvad er Grunden til, at Kronen ikke holdes oppe? Og dér er det min Tro, at det overvejende Flertal i dette Ting er af den Opfattelse, at det ligger i, at vi bruger for meget, at vor Handelsbalance i for høj Grad er negativ. Jeg mener ogsaa at turde sige, at den højtærede Finansminister ved Finanslovforslagets Forelæggelse afgjort for sit Vedkommende gjorde sig til Talsmand for, at dette var Grunden til, at Kronens Stilling var saa daarlig, som den var. Men er dette rigtigt, hvad skulde det saa kunne nytte, om Nationalbanken paa dette Omraade kan sætte pr. Aar 5 eller 10 Mill. Kr. ind? Jeg tror altsaa ikke, at dette har nogen virkelig Realitet. At man kan ønske, at Nationalbanken virker med, saa meget som den kan paa dette Omraade, ved eventuelt at stille hele sit Overskud til Disposition, derimod skal jeg paa ingen Maade udtale mig. Men den, der bygger sit Hus paa, at dette er en Pille til et blot nogenlunde anseligt Hus, tror jeg bygger paa Sand. Det er en mere eller mindre god Forretning, man har gjort med Nationalbanken; men noget, der i valutamæssig Henseende skulde betyde noget afgørende, maa jeg hævde, det ikke er.

Om Nationalbankens Forhold til hele den foreliggende Sager der jo gennem Tiderne sagt mangt og meget, men der er ikke sagt meget rosende. Man har jo altid fundet, det var en fornøjelig Ting at skælde ud paa andre; det gør man altid; det er i alt Fald ulige behageligere end at erkende, at man selv har fejlet. Jeg har alle Dage fundet, at det var en højst aparte Form for Fornøjelse for voksne Mennesker at indlade sig paa sligt. Ikke desto mindre vil jo Rigsdagstidendes Spalter noksom kunne vise, at en saadan Fornøjelse er en Fornøjelse for ikke faa tilsyneladende voksne Mennesker. At der nu selvfølgelig er begaaet Fejl under Forhold som dem, vi har levet under, og praktisk talt begaaet Fejl i alle Instanser, er saa lige til. Men rejser man Spørgsmaalet: Kan Nationalbanken klare denne Opgave eventuelt at bringe Kronen i Pari, subsidiært at forhindre, at Kronen gaar ned under det, hvori den er nu? saa